

Maščevanje

»Valeraine Leroy, bi se poročila z mano? Bi postala moja žena?«

Vprašanje me je vrglo iz tira. Crème brûlée, katerega prvo žličko sem že vtaknila v usta, mi je skoraj pristal na roki, tako ognjevitost se mi je zaletelo.

Se to res dogaja ali se je moja domišljija spet poigrala z menoj? Dihala sem hitro in plitko. Samo tega se mi še manjka, da padem v nezavest, še preden mu odgovorim. Dvakrat sem zamižala, da mi solze ne bi stekle po licih, globoko vdihnila in zaslišala svoj tresoč glas, kako poln navdušenja hiti odgovarjati:

»Dureau, kaj ... kako... da, seveda bi se poročila s teboj!«

Moj novi zaročenec se je nasmehnil, mi nataknil prstan in poljubil. Preostanek večera sem preživela, ne da bi se dobro spominjala kako.

»Dobro jutro, sonček. Ali naj raje rečem- zaročenka?«

Pretegnila sem se in nasmehnila ob misli na pravljичne sanje, trenutek kasneje pa zresnila.

»Dureau? Torej je res? Spraševala sem se, če so bile to le sanje! Tako neresnično zveni!«

»Ti torej ni vseč? Kaj pa praviš na žena?«

»Dragi zaročenec, dam ti nasvet: hiti počasi!« in se nasmehnila ljubezni mojega življenja.

»Tudi jaz tebi: malo pohiti, treba bo iti!«

Ozrla sem se na uro in čeprav še ni bila veliko, me je, kakor vsak dan, čakala služba.

Poskočila sem, ga poljubila in se hitro oblekla. V kuhinji sva pojedla zajtrk, nato pa sem odšla v bolnišnico.

»Pozdravljena, Louella. Kako gre, Solaina?«

»Ti povej nama!«

»Nisva vedeli, da te je zasnil! Zakaj nisi nič povedala?!«

Nasmehnila sem se in začela govoriti. Naenkrat pa so skoraj vsa reševalna vozila z prižganimi sirenami odpeljala.

»Kaj se dogaja?«

»Louella, ne skrbi. To je Pariz, konec koncev. Vedno se kaj dogaja.« jo je potolažila Solaina.

»Ampak to res ni normalno. Poglejte, skoraj vsa vozila so odšla. Bolje, da se pripravimo, morda je bilo kakšno verižno trčenje.« sem zaskrbljeno dodala. Po nekaj minutah smo bile poplavljeni z ranjenci ... in novicami. Prišlo je do terorističnega napada. Čisto tako, neresnično. Če ne bi videla vseh poškodovanih ljudi, ne bi verjela. In ko sem ravno mislila, da bom končno imela mirno življenje ... Dureau! Kaj, če je z njim kaj narobe? Moram ga poklicati. Ozrla sem se, a povsod okoli mene je bila panika, hrup, ljudje so bili kakor podivjana čreda. Nič, sedaj moram pomagati tem ljudem. Dureau je v redu, saj zna poskrbeti zase. On je na varnem, kakšna bi sploh bila možnost, da bi prav njega doletelo to ... obrnila sem se do prvega poškodovanca, naredila vdih in začela ...

Izdihnila sem šele doma, in ne samo enkrat.

»To. Se. Ne. Dogaja.« pustila sem, da so mi solze premočile uniformo. Nisem se preoblekla, a zakaj bi se? Kje je smisel? Brez *njega* ni več smisla, da bi storila kar koli. Sprva sem si rekla, da so se policisti zmotili. Moj Dureau gotovo ni mrtev! Vrnil se bo k meni, ne bo me zapustil! Zakaj bi kdorkoli storil tako strašno dejanje? Morilci! Hudobe! Najraje bi pobila vse, ki so bili krivi za *njegovo* smrt!

Kaj naj sedaj počnem? Kam naj grem? Gotovo ne bom mogla ostati tukaj, kjer me na Njega veže toliko lepih spominov ... to povzroča samo novo bolečino. Nikamor ne morem pogledati, vsak spomin mi povzroča trpljenje, vsaka stvar mi je v opomin, kaj sem imela in kaj izgubila ... tako ne morem živeti. A nisem še pripravljena reči zbogom. Ne bom mu rekla tega, saj bi to potem potrdilo neizbežno resnico. Kaj naj torej storim?

»Odlično, Leroyeva. Kar tako naprej.«

»Da, gospod.« Za svoj trud nisem bila prvič pohvaljena. Med novinci sem bila najbolj zavzeta, čeprav smo bili v vojski z istim razlogom – maščevanje za naše domače. Sprva, ko sem prišla, sem se bala, da sem naredila napačen korak. A treningi in jeklene metode so me zbrusili in sedaj spet razmišljam trezno, kolikor sploh lahko. Čeprav sem v vojsko odšla z namenom, da postanem zdravstveni častnik-zdravnik, sem morala seveda prej narediti usposabljanje. Sedaj, ko je to za menoj, sem pripravljena na akcijo! Sicer nisem nikoli šla na teren, mislim, da v resnici ne bi bila sposobna sprožiti. A vseeno se počutim, kakor da delam nekaj koristnega v boju s temi pošastmi. Ne sedim samo križem rok in objokujem svoje ruševine življenja, temveč se bojujem za vse ljudi, da jim ne bi bilo treba pretrpeti iste izgube kakor jaz. Če že sebi nisem mogla pomagati, morda drugim pa lahko.

Ker sem imela odlične izkušnje kot zdravnica, prav tako pa nisem bila neopazna na treningih, sem po mesecu dni v vojski postala glavna zdravnica v naši enoti. Cele dneve sem preživljala v bolnišnici, kjer sem skrbela za ranjence. Smilili so se mi, a po drugi strani sem jih tudi spoštovala.

»Kako gre, Wiatt? Se kaj bolje počutiš?« mlad vojak se je nasmehnil.

» Kot prerojen! Imam Vaše dovoljenje, da zapustim posteljo?«

»Mislim, da ti ne bo škodilo, če še nekaj dni ostaneš tukaj. Imel si precej hud pretres možganov, da ne omenjam globokih ran po hrb...«

Nenadoma je tako silovito počilo, da sem prestrašeno poskočila. Ali pa so bila za to kriva tla, ki so se stresla. Tukaj sem bila že malo več kot mesec dni in še nikoli ni tako silovito počilo.

»Kaj za ...« stavka nisem dokončala, saj je Wiatt že skočil iz postelje, me prijel za roko in me vodil do orožarne.

»Hej, kaj pa misliš, da počneš? Ostani v postelji! Tukaj ste vsi na varnem!«

»Če res misliš, da bom ležal in poslušal, kako moji bratje umirajo, se motiš!«

»Jaz nisem terenski vojak! Svojih pacientov ne morem kar pustiti! Kaj, če ...«

»Kaj? Si mar ne želiš, da bi tem surovežem vrnila za svojega ... moža? Imam prav?«

» Ne. Bil je moj ... zaročenec. Ampak kako si drzneš govoriti o njem!« bila sem osupla. Da mi bo on govoril, naj maščujem svojega ...

»Prav! A misija bo reševalna! Če vidim koga naših, ga bom lastnoročno prijela in ga odnesla v bolnišnico.«

»Kakorkoli, samo pohiti!« oblečena in opasana z vsem mogočim orožjem sva odšla ven, v hrup in kaos. Z vsem strani so se slišali streli in slepo sem sledila Wiattu do kritja. Oba sva vzela pištoli, namerila in ...

»Wiaat! Poglej! Za božjo voljo, saj so še otroci! Smo mar morilci otrok?« bila sem zgrožena. Kateri surovež bi bil sposoben nedolžne otroke tako izrabiti? Kdo je lahko tako ... brutalen?!

»Valeraine, niso tako nedolžni, kakor izgledajo. Če jih ne ustaviš, te bodo brez pomisleka ubili! Misliš, da so to otroci? Tu se gre za preživetje! In maščevanje.«

»Ne, ne zmorem tega. To ni prav!«

»Šibka si. Mar svojega zaročenca nisi ljubila? Vsak človek ima maščevanje v krvi, čisto nagonsko. Ne maščuješ ga zato, ker si *prešibka*.«

Tukaj, na tem prostoru, kjer so okoli mene švigali naboju, ob njegovem žaljenju sem ugotovila resnično bistvi vseh stvari.

»Svojega zaročenca ne bom maščevala tako, da bi v njegovem imenu ubijala nedolžne otroke. S tem bi se mu izneverila. Nisem prešibka. Dejstvo, da ne morem ubijati samo pomeni, da za razliko od tebe jaz nisem izgubila človečnosti.«

Vstala sem in se preko nevihte metkov in drugega orožja, brez strahu vračala v bolnišnico, a tam ne bo moja končna postaja.

Nekaj metrov pred menoj se je deček zgrudi na tla. Razum mi je rekel: »Pusti ga, on je tvoj sovražnik. Morda je ravno on kriv za Dureauovo smrt.«

A moje srce je preglasilo razum: »To ni sovražnik, to je le nedolžen otrok, ki nikoli ni poznal ljubezni.«

Odšla sem do njega, preverila pulz in si ga namestila v naročje ter mu zašepetala: »Ne skrbi, vse bo v redu. Vse bo v redu. Na varnem si.«